kunde se. Hun sang Arien til Ende. Hun var overbevist om, at denne Latter var noget, der ikke angik hende.

Da hun var færdig, brusede en Slags Bifaldsstorm hen over hende. Den var af en saadan Art, at hun omsider forstod alt. Fakler og Maaneskin gjorde Natten lys, saa hun kunde se Menneskerækkerne vride sig af Latter. Nu da hun ikke sang, hørte hun Haanen og Spotten. Den gjaldt hende. Da flygtede hun om bag Scenen, og der var det, som om det store Ætna vaklede af Latter, og som om Havet glimtede af Lystighed.

Men det blev værre endnu. De havde moret sig, de fattige, moret sig som aldrig før, og de vilde høre hende en Gang til. De kaldte hende frem, de raabte: „Bravo! Bis! Da capo!" De kunde ikke lade saadan en Fornøjelse gaa fra sig. Hun — ja, hun var næsten bevidstløs. Der var som en Storm omkring hende. De skreg, de skraalede for at faa hende frem. Hun saa dem løfte Armene og true for at faa hende frem. Paa een Gang var det hele forvandlet til en gammel Cirkus. Hun skulde ind paa Arenaen og kastes for de vilde Dyr.

Det blev ved, det blev ved, det blev vildere og vildere. De andre optrædende, som blev bange, bad hende gaa ind paa Scenen. Og hun blev selv bange. Hun var til Mode, som om de vilde dræbe hende, hvis hun ikke gjorde det.

Hun slæbte sig ind paa Scenen og stod Ansigt til Ansigt med dem. Der var ingen Skaansel. Hun sang, fordi alle disse Mennesker vilde more sig. Det var det værste. Hun sang, fordi hun var bange for dem og ikke turde andet. Hun var en ensom fremmed, og hun havde ingen, der kunde beskytte hende, og hun var bange. Og de lo og lo.

Man hørte ikke andet end Skrig og Skraal og Galen og Piben under hele Arien. Der var ingen, der havde Barmhjertighed med hende. Det var maaske første Gang i sit Liv, hun følte, at hun trængte til, nogen skulde have Barmhjertighed med hende. — — — —

Naa, næste Dag bestemte hun sig til at rejse. Hun kunde ikke holde ud at være i Diamante længere. Men da